

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Direct Parcel Distribution CZ s.r.o.**, se sídlem Modletice 135, Říčany u Prahy, IČ: 613 29 266, zastoupen Mgr. Klárou Záborskou, advokátkou, se sídlem Rybná 716/24, Praha 1 proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č.j. ČTÚ-50 165/2013-603,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č.j. ČTÚ-50 165/2013-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru regulace komunikačních činností a poštovních služeb ze dne 20. 3. 2013, č.j. ČTÚ-7 673/2013-610/IV.vyř., (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci žádosti žalobce o posouzení a vydání rozhodnutí, zda služby, které poskytuje, jsou poštovními službami ve smyslu zákona o poštovních službách, a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím bylo v bodě I. výroku rozhodnuto tak, že služby nabízené žalobcem pod názvem „DPD CLASSIC“ a „DPD Private“ jsou poštovními službami.
- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že svou podnikatelskou činnost provozuje v souladu s příslušnými živnostenskými oprávnění podle ustanovení § 601 a násl. zákona č. 513/1991

Sb., obchodní zákoník, v platném znění (dále jen „obchodník zákoník“), a to na základě zasílatelských smluv uzavíraných mezi ním a jeho zákazníky, kterými jsou ve většině případů podnikatelské subjekty. Žalobce na základě uzavřených zasílatelských smluv pro své zákazníky obstarává přepravu zásilek a za účelem obstarání této přepravy zásilek přijatých od jednotlivých příkazců uzavírá v souladu s ustanovením § 610 a násl. obchodního zákoníku smlouvy o přepravě věci s určitými dopravci, kteří doručují zásilky do určitého místa. V návaznosti na účinnost novely zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“) k 1. 1. 2013, kterou byla do českého právního řádu implementována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Společenství (dále jen „poštovní směrnice“), a s ohledem na skutečnost, že žalovaný již na konci roku 2012 žalobce neformálně informoval o skutečnosti, že jím poskytované zasílatelské služby budou ze strany žalovaného posuzovány jako poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách, proto žalobce požádal žalovaného o sdělení, zda služby jím poskytované mohou být považovány za poštovní služby.

- [3] Žalobce v podané žalobě v bodě II.B. namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když žalovaný při vydání postupoval podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), jak je uvedeno ve výroku i v odůvodnění rozhodnutí, ačkoliv mělo být podle názoru žalobce rozhodováno podle příslušných ustanovení zákona o poštovních službách, konkrétně podle ustanovení § 36a odst. 5 tohoto zákona (řízení o rozkladu).
- [4] V žalobním bodu II.C. žalobce uplatnil několik žalobních námitek.
- [5] V prvním bodu (Poštovní smlouva) namítl, že zasílatelské služby, které poskytuje, zcela zjevně naplňují znaky expresní zásilkové služby tak, jak je definována v ustanovení § 2 písm. o) zákona o poštovních službách, a nemůže se tedy z pohledu tohoto zákona jednat o služby srovnatelné nebo zaměnitelné se základními službami. Rovněž z definice expresní zásilkové služby vyplývá, že se v případě této služby nejedná o službu poštovní. Dále ke smluvnímu přímusu namítl, že u ostatních subjektů poskytujících zasílatelské či přepravní služby, které nejsou se základními službami zaměnitelné, nelze takové omezení smluvní volnosti dovozovat. Uvedl, že tvrzení žalovaného, že je dána kontraktační povinnost, tj. povinnost uzavřít poštovní smlouvu pro jakékoliv doručování zásilek, resp. poskytnutí služby, u které jsou přítomny vlastnosti uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, je účelové. Shrnu tak, že uložení kontraktační povinnosti se dotýká jeho základního práva na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dále žalobce upozornil na to, že do účinnosti novely zákona o poštovních službách, bylo podle ustanovení § 73a živnostenského zákona provozování poštovních služeb a zahraničních poštovních služeb volnou živností, přičemž zasílatelství bylo a i po novele zůstalo volnou živností. Před novelou (do 31. 12. 2012) tedy vedle sebe existovaly dvě volné živnosti, přičemž žalobce řádně podnikal jako zasílatel na základě živnostenského oprávnění pro živnost volnou a služby jím poskytované byly posuzovány jako služby zasílatelské.
- [6] Ve druhém bodu (Poštovní služby) žalobce namítl, že se žalovaný ani v prvostupňovém rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí nevypořádal s výkladem definice poštovní služby, jak je uvedena v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, přičemž pouze opakovaně uváděl, že poštovní služba je službou poskytovanou na základě poštovní

smlouvy. Žalobce dále uvedl, že z definice poštovních služeb uvedené v čl. 2 bod 1 poštovní směrnice lze dovodit, že poštovní služba musí kumulativně obsahovat čtyři v definici uvedené činnosti, tj. výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek. Uvedl, že se domnívá, že nedošlo ke správné transpozici této směrnice ohledně definice poštovních služeb do zákona o poštovních službách, když tento zákon uvádí, že poštovní služba zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu pouze zpravidla, a dále že tyto činnosti musí být provedeny prostřednictvím poštovní sítě. Pokud tedy zákon zahrnuje poštovní síť do definice poštovní služby, pak je přeprava poštovní zásilky jejím prostřednictvím jedním z definičních znaků poštovní služby podle zákona o poštovních službách. Definice poštovní sítě uvedená v zákoně je dle názoru žalobce v zásadním rozporu s definicí poštovní sítě podle směrnice, přičemž by mělo v takovém případě být přihlíženo k definici uvedené v poštovní směrnici. Uvedl, že k poskytování zasílatelských služeb svým zákazníkům v žádném případě nevyužívá poštovní síť ve smyslu směrnice, tedy neobstarává přepravu zásilek, na něž se vztahuje povinná základní (všeobecná) služba prostřednictvím systému organizace a zdrojů používaných poskytovatelem všeobecných (základních) služeb a také nedisponuje žádnými fyzickými zařízeními (poštovními schránkami) pro veřejnost, ve kterých by byl prováděn sběr poštovních zásilek. Uvedl, že poštovní podání, třídění a přeprava nemohou být jedinečným znakem poštovní služby, neboť se jedná o činnosti, které jsou obsaženy i v ostatních přepravních službách poskytovaných na základě smlouvy zasílatelské (ustanovení § 601 a násl. obchodního zákoníku) a smlouvy o přepravě věci (ustanovení § 610 a násl. obchodního zákoníku). Dále uvedl, že podmínky zákona o poštovních službách se vztahují pouze na poštovní služby prováděné podle poštovní smlouvy, o což se v případě služeb nabízených žalobce nejedná. Žalobce dále k tvrzení žalovaného, že paušální stanovení ceny dotváří celkový koncept poštovní služby, uvedl, že žalovaný jde nad rámec zákona o poštovních službách a stanovení ceny za přepravu zásilky nemůže být zahrnováno mezi znaky poštovní služby.

- [7] Ve třetím bodu (Adresnost a konečná podoba poštovní zásilky) žalobce namítl, že určena konkrétní osobě je každá zásilka, ať už přepravovaná v režimu zákona o poštovních službách či v režimu obchodního zákoníku. Dle žalobce se žalovaný nijak nezabýval tím, že obchodní zákoník žádným způsobem nestanoví, že obstarání přepravy věci může být provedeno pouze, pokud takový zasílatel, resp. dopravce, pro svého zákazníka provede i služby zabalení zásilky a její adresování určitému příjemci.
- [8] Ve čtvrtém bodu (Komplexnost poskytované služby) žalobce namítl, že obchodní zákoník rozhodně upravuje institut zasílatelské služby jako komplexní servis poskytnutí zasílatelem příkazci. Proto, aby žalobce mohl svým zákazníkům poskytovat komplexní služby, je třeba, aby činnost žalobce byla organizována prostřednictvím určité struktury zajišťující efektivní poskytování služeb žalobce. Uvedl, že se nedomnívá, že systém organizace činnosti a technologické prvky, technologické zařízení, síť provozoven nebo specifické služby provozovatele, jsou výlučným znakem poštovní služby, když takové znaky jsou typické pro provozování podnikatelské činnosti ve většině oblastí podnikání při určité velikosti podnikatelského subjektu.
- [9] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [10] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí.

- [11] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že odkaz na zákon o elektronických komunikacích nepovažuje za nesprávný, jelikož předmětné ustanovení § 108 odst. 2 tohoto zákona stanoví, že úřad vykonává i činnosti plynoucí pro něj ze zákona o poštovních službách. V napadeném rozhodnutí tak žalovaný pouze odkázal na ustanovení, na základě kterého byl pověřen vykonáváním působnosti v oblasti poštovních služeb a na základě kterého vydal rozhodnutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí vydal předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako funkčně příslušný správní orgán v mezích své zákonné kompetence.
- [12] Dále uvedl, že mu není zřejmé, jak žalobce dospěl k závěru, že z ustanovení § 2 písm. o) zákona o poštovních službách vyplývá, že expresní zásilkové služby nejsou poštovními službami. V zákoně o poštovních službách není výslovně stanoveno, že by expresní zásilková služba nespádala mezi služby poštovní, když jejím účelem je především rychlejší dodání poštovních zásilek, ale stále se jedná o poštovní službu.
- [13] Ke kontraktační povinnosti žalovaný uvedl, že zákon o poštovních službách nestanoví tuto povinnost pouze držiteli poštovní licence, ale obecně všem poskytovatelům poštovních služeb. Uvedl, že se nedomnívá, že by tato povinnost neměla oporu v zákoně a že by tak docházelo k porušení ústavně zaručeného práva žalobce.
- [14] Dále ve svém vyjádření uvedl, že v napadeném rozhodnutí konstatoval, že činnost žalobce při spojení smlouvy zasílatelské a smlouvy o přepravě věci představuje v konečném důsledku smlouvu poštovní. Uvedl, že po 1. 1. 2013 již není možné, aby služby věcně srovnatelné s poštovními službami byly poskytovány mimo rámec zákona o poštovních službách, a proto došlo v ustanovení § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách k upřesnění definice poštovní smlouvy, za kterou je považována jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Rozhodující je proto obsah smlouvy, nikoliv její formální označení.
- [15] Dále žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tím, že by se dostatečně nevypořádal s definicí poštovní služby, když odkázal na str. 7 poslední odstavce napadeného rozhodnutí. Uvedl, že při posuzování charakteru poskytovaných služeb je třeba vždy individuálně zkoumat, co je jejich obsahem, předmětem a způsob nakládání s tímto předmětem, nelze proto činit obecné závěry, že po 1. 1. 2013 jsou všechny smlouvy o přepravě a zasílatelské smlouvy smlouvami poštovními.
- [16] Žalovaný rovněž uvedl, že definice poštovní sítě v zákoně o poštovních službách a v poštovní směrnici nejsou ve vzájemném rozporu. V poštovní směrnici je tento termín definován odlišně, a to proto, že je ve směrnici používán ve smyslu zajištění přístupu do poštovní sítě podle čl. 11 a 11a této směrnice. Skutečnost, že v zákoně o poštovních službách je poštovní služba na rozdíl od poštovní směrnice vymezena i pomocí poštovní sítě, nevypovídá podle názoru žalovaného nic o nesprávné transpozici této směrnice. Zákonodárce v zákoně o poštovních službách vymezil poštovní služby i pomocí poštovní sítě proto, aby za poštovní službu nebyla považována každá služba zahrnující podání, třídění, přepravu a dodání, ale aby se jednalo pouze o službu, pro niž je to charakteristické.
- [17] Dále uvedl, že nikdy netvrdil, že by paušální stanovení ceny nebo podle hmotnosti záskyly nebo užívání poštovních směrovacích čísel bylo zákonným znakem poštovní služby. Primárně se žalovaný zabýval znaky podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona a až následně

přišel i k paušálnímu stanovení ceny, které je pro poštovní služby typické a dotváří tak celkový koncept.

- [18] Žalovaný dále zpochybnil tvrzení žalobce, že každá zásilka přepravovaná v režimu obchodního zákoníku musí být určena konkrétnímu příjemci, když např. podstatnou náležitostí smlouvy o přepravě věci není označení konkrétního příjemce zásilky, ale pouze označení místa odeslání a místa určení. Závěrem uvedl, že nepovažuje komplexnost poskytovaných služeb za výlučný, jediný znak poštovní služby. Uvedl, že pouze popsal činnost žalobce, která ve svém komplexu zahrnuje všechny činnosti charakterizující poštovní službu.
- [19] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že žalovaný musí při svém rozhodování vycházet z toho, jak poštovní služby vymezuje zákon o poštovních službách. Z ustanovení § 1 odst. 2 věta první tohoto zákona vyplývá, že činnost zasílatele na základě zasílatelské smlouvy a řídící se ustanovením § 2471 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, není poštovní službou. Uvedl, že postup žalovaného při určení charakteru jím poskytovaných služeb byl tzv. důkazem kruhem, který žalobce dále blíže rozvedl. Shrnuje však, že snaha žalovaného měnit s odvoláním na druhou větu ustanovení § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách to, na čem se zákazník a podnikatel dohodli, je v zásadním rozporu s naším právním řádem. Dále uvedl, že žalovaný nerespektuje definici poštovních služeb podle zákona o poštovních službách a závěr z ní vyplývající a na místo toho si vlastním výkladem vytváří vlastní, zcela odlišnou, definici poštovní služby, kdy nerozhoduje právní povaha uzavřené smlouvy, jak stanoví zákon, ale věcná povaha posuzované služby. Žalobce závěrem repliky uvedl, že v přístupu žalovaného k jednotlivým subjektům působícím na současném trhu zasílatelských a přepravních služeb v České republice existují zcela nedůvodné rozdíly, když některé subjekty žalovaný dosud opomíjel a charakter jimi poskytovaných služeb nijak neposuzoval, ačkoli se jedná o subjekty poskytující služby charakterově shodné se službami poskytovanými žalobcem. Takový stav je dle názoru žalobce vůči němu diskriminační a v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
- [20] Dne 20. 6. 2016 bylo soudu doručeno podání žalobce, ve kterém uvedl, že nenabízí uzavření smlouvy, resp. poskytnutí služby komukoliv, kdo o uzavření smlouvy požádá, když uzavírá zasílatelskou smlouvu se svými zákazníky, se kterými se dohodne na podmínkách obstarání přepravy, tj. poskytnutí zasílatelských služeb. Dále soud upozornil, že jeho oznámení podnikání v oblasti poštovních služeb podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o poštovních službách a následná registrace v evidenci provozovatelů byla ze strany žalovaného vynucena a žalobce předmětné oznámení podal proto, neboť na jeho straně existovala důvodná obava, že žalovaný zahájí správní řízení s cílem uložit žalobci sankci za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 37a odst. 1 písm. c) a d) zákona o poštovních službách. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, ve kterém zdejší soud uvedl, že zasílatelství (živnost volná) není provozováním poštovních služeb, a tyto instituty je i nadále nutné rozlišovat.
- [21] Vzhledem k tomu, že u Nejvyššího správního soudu probíhalo pod spisovou značkou 2 As 121/2016 řízení o kasační stížnosti proti žalobcem uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze a že jeho výsledek mohl mít vzhledem k obdobné problematice vliv na rozhodování soudu v této věci, soud toto řízení usnesením ze dne 14. 9. 2016, č.j. 6A 211/2013-67 přerušil. Nejvyšší správní soud v dané věci rozhodl rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71 tak, že kasační stížnost zamítl. Tím odpadl důvod, pro který

bylo řízení u zdejšího soudu přerušeno, a proto soud následně rozhodl o pokračování v řízení.

- [22] Dne 23. 10. 2017 bylo soudu doručeno doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém rozporoval závěry přijaté Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozsudku. Žalovaný uvedl, že nelze bez dalšího aplikovat na nyní projednávanou věc, která je odlišná už jen z toho důvodu, že žalobce nenabízí své služby pouze podnikatelům (na rozdíl od společnosti Geis Parcel CZ s.r.o.). Uvedl, že podle názoru Nejvyššího správního soudu si nemůže provozovatel ve smyslu zákona o poštovních službách vybírat, komu své služby poskytne a komu nikoliv, a proto zákona podle tohoto rozsudku dopadá pouze na poštovní služby poskytované tzv. určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb. Nejvyšší správní soud tak sice připustil, že zde existují i jiní poskytovatelé poštovních služeb, než je určený poskytovatel všeobecných služeb (tj. držitel poštovní licence), ale zároveň dospěl k závěru, že zákon o poštovních službách, který upravuje obecné i speciální podmínky podnikání v oblasti poskytování poštovních služeb, ne tyto jiné poskytovatele poštovních služeb nedopadá. Uvedl, že Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku vůbec neposuzoval meritum problému, tedy povahu služeb žalobce.
- [23] Dále žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že požadavek uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření požaduje, nelze slučovat s požadavkem na plnění povinnosti zajistit poskytování všeobecných služeb. Uvedl, že se domnívá, že stanovení povinnosti uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření za stanovených podmínek požaduje, není nad rámec možností stanovených směrnicí, když i z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 11. 2016 ve věci C-2/15 DHL Express (Austria) vyplývá, že toto ustanovení se vztahuje na všechny provozovatele poštovních služeb. Uvedl, že z poštovní směrnice, ani ze zákona o poštovních službách nelze žádným výkladem dospět k závěru, že jedním z obligatorních znaků poštovních služeb je vzhledem k ustanovení § 4 odst. 2 zákona kontraktační povinnost uzavřít smlouvu s každým, kdo projeví zájem. Skutečnost, že poskytovatel poštovních služeb cílí na určitý okruh zákazníků (např. na podnikatele), ještě nečiní z jeho služeb služby „nepoštovní“.
- [24] Žalovaný dále shrnul svůj postoj k nyní projednávané věci. Uvedl, že je nezbytné vycházet z věcné definice poštovních služeb uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Uvedl, že má za to, uvedený rozsudek Soudního dvora Evropské unie podpořil správnost postupu žalovaného při výkladu pojmu „poštovní služby“ jako služby, která podle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách (v souladu s čl. 2 odst. 1 poštovní směrnice) zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Uvedl, že aplikace závěrů Nejvyššího správního soudu v praxi by vedla k tomu, že by český právní řád neupravoval podmínky pro poskytování poštovních služeb jinými provozovateli ani nezajišťoval dostatečnou ochranu uživatelů těchto poštovních služeb, což jsou dva z hlavních cílů poštovní směrnice.
- [25] Žalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že žalobce je součástí nadnárodní skupiny DPD Group, kam spadá např. i obchodní společnost Direct Parcel Distribution SK s.r.o. působící na Slovensku, která se registrovala u slovenského regulátora – Úradu pro reguláciu elektronických komunikací a poštových služieb jako tzv. poštovní podnik poskytující ostatní poštovní služby. V této souvislosti uvedl, že se obává možného narušení jednotného trhu poštovních služeb způsobeného rozdílným přístupem k poštovním službám v České republice oproti jiným státům Evropské unie a nesplnění povinností členského státu

vyplývajících z poštovní směrnice. Dále žalovaný upozornil na názor Evropské komise, která se k povaze expresních zásilkových služeb vyjádřila v rámci komunikace se žalovaným při novelizaci zákona o poštovních službách. Evropská komise považuje expresní zásilkové a kurýrní služby za služby spadající pod čl. 9 odst. 1 poštovní směrnice. Žalovaný se tak domnívá, že výklad zastávaný Nejvyšším správním soudem není eurokonformní a v případě, že by soud chtěl tyto závěry přejmout do svého rozsudku, tak by se měl nejprve před tím obrátit na Soudní dvůr Evropské unie a předložit mu předběžnou otázku ohledně správné interpretace a aplikace poštovní směrnice tak, jak tyto předběžné otázky zformuloval žalovaný ve svém vyjádření.

[26] Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že v případě, že by soud bez dalšího přejal závěry Nejvyššího správního soudu, nebude mít žalovaný žádný právní nástroj, jak plnit a vymáhat povinnosti uložené České republice jako členskému státu poštovní směrnici a žalovanému zákonem o poštovních službách. Zároveň takovým přístupem dojde k narušení rovného soutěžního prostředí a deformaci trhu poštovních služeb v České republice. Nejvyšší správní soud dle žalovaného nesprávně zaměnil povinnost provozovatelů (uzavřít poštovní smlouvu v mezích jejich poštovních podmínek) s definičním znakem poštovní služby.

[27] Dne 15. 12. 2017 bylo soudu doručeno další doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný odkázal na stanovisko generálního advokáta ze dne 28. 11. 2017 podané v řízení o předběžné otázce ve spojených věcech C-259/16 (Confetra) a C-260/16 (AICAI) vedené před Soudním dvorem Evropské unie, kde je předmětem sporu, zda společnosti působící v odvětví zasílání zboží, silniční dopravy nebo doručování expresních balíkových zásilek jsou poskytovateli poštovních služeb dle poštovní směrnice. Generální advokát ve stanovisku uvedl, že Určení, zda přepravní a spediční podniky spadají do působnosti poštovní směrnice, nezávisí na tom, jak je tento druh podniků definován občanskoprávními nebo obchodněprávními předpisy členských států, nýbrž na to, zda poskytují některou z poštovních služeb uvedenou v poštovní směrnici. Dále uvedl, že v souladu se stávající praxí a směrnicí 97/67/ES by měl být každý krok v poštovním řetězci, tj. výběr, třídění a dodání považován za službu dodávání balíků. Samotná přeprava, která není uskutečněna ve spojitosti s jedním z těchto kroků, by měla spadat mimo oblast působnosti služeb dodávání balíků, protože lze v tomto případě přepokládat, že jde o činnost, jež je součástí odvětví přepravy. Z toho důvodu žalovaný trval na tom, že služby žalobce jsou službami poštovními, neboť žalobce kromě samotné přepravy věci zajišťuje i výběr zásilky (a to buď v depu, nebo přímo u zákazníka), následně zásilky roztrídí a předá je jednotlivým dopravcům k přepravě na základě uzavřené smlouvy o provozu dopravního prostředku a přepravě věci. Dopravce se v této smlouvě zavazuje, že provede přepravu zásilky a doručí zásilku do určitého místa určitému příjemci. V případě neúspěšného pokusu o doručení zajistí účastník řízení druhý pokus o doručení, a pokud ani poté není zásilka doručena, je vrácena zpět odesílateli. Žalovaný tak shrnul, že Senát 2 As Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci Geis Parcel CZ s.r.o. odklonil od eurokonformního výkladu zákona o poštovních službách, když zcela nesprávně zaměnil povinnost provozovatelů (uzavřít poštovní smlouvu v mezích jejich poštovních podmínek) s definičním znakem poštovní služby. Podle žalovaného je přitom pro posouzení, zda určité služby jsou službami poštovními či nikoliv, nezbytné vycházet z věcné definice poštovních služeb vymezené v § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Proto nelze rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 121/2016-71 aplikovat na nyní

projednávanou věc. (pozn. tento odstavec byl nedopatřením původně uveden pouze ve stejnopisu rozsudku, nikoli v jeho originálu).

- [28] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č.j. 6A 211/2013-88, bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudkem zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č.j. 9 As 27/2018-82, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek zdejšího soudu je zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se lišil originál rozsudku od stejnopisu rozsudku, přičemž bylo možné určit, které znění je pro účastníky závazné, ani jaké znění má kasační soud přezkoumat. Zároveň Nejvyšší správní soud zavázal městský soud, aby v dalším řízení neopomenul relevantní judikaturní vývoj týkající se výkladu poštovní služba, a to především rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 207/2017-61 a rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech Confetra a další.
- [29] Dne 17. 10. 2019 bylo soudu doručeno doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný na podporu svých tvrzení odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č.j. Konf 14/2019, ve kterém se zvláštní senát odchýlil od závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 207/2017-61.
- [30] Rozsudkem Městského soudu ze dne 28. 11. 2019, č.j. 6A 211/2013-127, bylo žalobou napadené rozhodnutí opětovně zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Zdejší soud se ztotožnil s právními úvahami a závěry uvedenými v rozsudku městského soudu ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, potvrzených Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71. Zákon o poštovních službách byl na základě těchto rozsudků vyložen a aplikován eurokonformním způsobem, soud proto neshledal důvod obrátit se na Soudní dvůr EU s žádostí o posouzení předběžné otázky. Podle rozsudku č.j. 2 As 121/2016-71 je zapotřebí vyjít z toho, že poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). K uzavření poštovní smlouvy je nezbytný projev vůle provozovatele poskytnout poštovní služby každému zpřístupněním poštovních podmínek v každé provozovně a způsobem umožňujícím dálkový přístup a přijetí této nabídky kýmkoliv z neomezeného okruhu osob (ustanovení § 4 odst. 1 a 2 zákona o poštovních službách). Bez uvedeného projevu vůle provozovatele nelze vůbec hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy, tedy ani o její věcné náplni, jež zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Poskytování poštovních služeb (uzavírání poštovních smluv) je nutné odlišit od zasílatelství (uzavírání zasílatelských smluv), čemuž svědčí i skutečnost, že cílem poštovní směrnice bylo otevřít trh s poštovními službami konkurenci, nikoli omezit podnikatele, kteří chtějí podnikat v jiných odvětvích (např. zasílatelství). Společnost Geis Parcel CZ s.r.o. poštovní služby neposkytovala, jelikož nabízela zasílatelské služby [uzavírání zasílatelských smluv podle ustanovení § 601 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku] a její zákazníci byli pouze podnikatelé. Podle tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu rozlišuje poštovní směrnice v souladu s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 16. 11. 2016 ve věci DHL Express (Austria) GmbH, C-2/15, mezi všeobecnými a ostatními poštovními službami. Zároveň rozlišuje tři skupiny poskytovatelů poštovních služeb: určené poskytovatele všeobecných poštovních služeb (viz čl. 4 poštovní směrnice), poskytovatele všeobecných poštovních služeb a poskytovatele ostatních poštovních služeb. Pouze prve uvedenému okruhu poskytovatelů lze stanovit

povinnosti podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice, tj. poskytovat všeobecné služby, a to trvale, ve stanovené kvalitě, na nediskriminačním základě, ve všech místech na území členského státu, za dostupné ceny, pro všechny uživatele a nejméně pět dní v týdnu; i s ohledem na rozsudek ve věci DHL Express (Austria) GmbH lze toto ustanovení považovat za *acte claire*.

[31] Zdejší soud dále ve svém původním rozsudku uvedl, že zákon o poštovních službách rozlišuje mezi základními poštovními službami, mezi něž řadí všeobecné poštovní služby podle čl. 3 odst. 4 poštovní směrnice a přidává některé další, a ostatními poštovními službami, jež nedefinuje. Dopadá ale pouze na poštovní služby (zahrnující zpravidla poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky), které jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy, přičemž uzavření takovéto smlouvy musí být umožněno každému, kdo se dostaví do provozovny a v mezích a způsobem upraveným v poštovních podmínkách její uzavření požaduje. Všem provozovatelům poštovních služeb tak byla zákonem o poštovních službách stanovena kontraktační povinnost. Zákon o poštovních službách tudíž dopadá pouze na služby, které (i) zpravidla zahrnují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a jsou prováděny za účelem dodání poštovní zásilky příjemci (ustanovení § 1 odst. 2 věta druhá zákona o poštovních službách) a zároveň (ii) jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených podmínek (ustanovení § 1 odst. 2 věta první zákona o poštovních službách ve spojení s ustanovením § 4 a 5 zákona o poštovních službách). Jelikož povinnosti podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice, včetně povinnosti poskytnout služby každému, lze uložit pouze určenému poskytovateli všeobecných poštovních služeb a zároveň jedním ze znaků poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách je povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým (a tedy i poskytnout poštovní službu každému), dopadá zákon o poštovních službách pouze na (základní i ostatní) poštovní služby poskytované určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb, tedy těmi, kteří jsou držiteli poštovní licence podle ustanovení § 21 zákona o poštovních službách (tj. pouze na Českou poštu, s. p.). Pokud společnost Geis Parcel nebyla určeným poskytovatelem poštovních služeb, nemohla poštovní služby poskytovat. Jinak řečeno, nebyla-li povinna poskytovat poštovní služby každému, kdo o to požádal, ve veřejně přístupných provozovnách a za předem zveřejněných poštovních podmínek, a ani tak nečinila, nebyly její služby zákonem o poštovních službách vůbec regulovány.

[32] Městský soud dále doplnil, že důvodem pro odlišení od rozsudku č.j. 2 As 121/2016-71, není, pokud společnost Geis Parcel poskytovala služby pouze podnikatelům, zatímco nyní žalobce je poskytuje široké veřejnosti. Pro posuzovaný případ není okruh zákazníků rozhodný, neboť na žalobce nedopadá zákon o poštovních službách a z principu smluvní autonomie plyne, že zasílatelské smlouvy může uzavírat s kýmkoliv. Dále doplnil, že shora uvedené závěry částečně korigovaly rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č.j. 1 As 207/2017-61 a Soudního dvora EU ve věci Confetra. Avšak ani z nich nelze analogicky dovodit, že by poštovní směrnice vyžadovala, aby podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služeb expresních zásilek, které poskytují služby spočívající v třídění, přepravě a dodání poštovních zásilek, byly vnitrostátním právem zařazeny mezi poskytovatele poštovních služeb. Zásadní pro uzavírání poštovní smlouvy je, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a tedy jako poskytovatel poštovní služby. Nezbytným je projev vůle poskytnout nabízenou službu každému, formou předpokládanou zákonem a přijetí takové nabídky kýmkoliv z

neurčitého, nijak nespecifikovaného počtu osob, jež se dostaví do provozovny a podáním zásilky vyjádří svůj souhlas poštovní smlouvou uzavřít a zaplatit za to dohodnutou cenu. Bez projevu vůle poskytovatele nelze hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy a tedy ani o jejím věcném naplnění. Na tomto názoru městského soudu pak nemohlo nic změnit ani rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 17. 10. 2019, č.j. Konf 14/2019-14.

[33] Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č.j. 9 As 347/2019-61, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud předně upozornil na to, že v mezidobí došlo k rozhodnutí rozšířeného senátu týkající se sporné otázky (rozsudek ze dne 14. 9. 2021, č.j. 8 As 70/2018-100). Rozšířený senát posuzoval, (i) zda se zákon o poštovních službách vztahoval i na ostatní poskytovatele poštovních služeb a nejenom na držitele poštovní licence, (ii) zda byla definice poštovní služby obsažená v zákoně o poštovních službách dostatečně určitá a (iii) zda byla kontraktační povinnost provozovatele poštovních služeb definičním znakem poštovní služby. Rozšířený senát na rozdíl od městského soudu shledal rozpor mezi rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 121/2016-71 (Geis Parcel) a č.j. 1 As 207/2017-61 (IN TIME SPEDICE). Nejvyšší správní soud dále odkázal na závěry vyslovené rozšířeným senátem s tím, že přisvědčil žalovanému, že rozsah působnosti zákona o poštovních službách je namíste chápat šířeji, než učinil ve svém rozsudku městský soud. Zároveň vyslovil nesouhlas s městským soudem v tom, že klíčovým momentem pro uzavírání poštovní smlouvy je, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a jako poskytovatel poštovní služby, tedy projevuje vůli poskytnout poštovní služby každému, ve formě předpokládané zákonem a tato služba je přijata kýmkoliv z neurčitého a nespecifikovaného počtu osob. Tyto závěry dle Nejvyššího správního soudu ve světle rozsudku rozšířeného senátu neobstojí. V bodu [37] pak zavázal městský soud, aby se v návaznosti na uplatněné žalobní body napříště zabýval vlastním obsahem žalobcem poskytovaných služeb z materiálního hlediska. V návaznosti na kritéria vytyčená uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu pak má městský soud posoudit, zda se jedná o poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách. Závěrem vyslovil, že v případě, že žalobce svou činností naplňuje obsah pojmu poštovní služba, tedy zásilky vybírá (poštovní podání), třídí, přepravuje či dodává, nejde-li výhradně o samotnou přepravu poštovních zásilek, bude poskytovatelem poštovní služby bez ohledu na to, jak své služby označí.

[34] Zdejší soud přípisem ze dne 27. 12. 2021, č.j. 6A 211/2013-158, vyzval žalobce, aby podrobně popsal fungování svých služeb „DPD CLASSIC“ a „DPD Private“, ohledně kterých je veden spor, zda se jedná o poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách, tak, aby soud mohl v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu a na rozsudek rozšířeného senátu posoudit vlastní obsah předmětných služeb z materiálního hlediska.

[35] V podání doručeném zdejšímu soudu dne 7. 1. 2022 žalobce uvedl, že v rámci obou uvedených služeb obstarává přepravu a dodání zásilek prostřednictvím smluvních partnerů, kteří tedy zásilky přepraví a dodají příslušnému příjemci. Službu si zákazníci objednají u žalobce s tím, že žalobce buď zajistí převzetí zásilky smluvním partnerem/kurýrem (nejedná se o zaměstnance žalobce) nebo umožní podání zásilky na depu žalobce. Zásilky vyzvednuté smluvními partnery jsou dále svezeny na depo žalobce, na kterém dochází k třídění zásilek a jejich předání k zajištění přepravy a

dodání příjemcům smluvním partnerům žalobce. V podrobnostech žalobce odkázal na „Produktovou knihu“, kde jsou tyto služby popsány.

- [36] Při ústním jednání konaném před soudem dne 13. 1. 2022 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.
- [37] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [38] Dne 14. 1. 2013 podal žalobce žádost o vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 písm. d) zákona o poštovních službách.
- [39] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 4. 2013, č.j. ČTÚ-7 673/2013-610/IV.vyř., ve výroku I. konstatoval, že služby nabízené žalobcem pod názvem „DPD CLASSIC“ a „DPD Private“ podle Všeobecných podmínek účinných od 1. 3. 2013 jsou poštovními službami, ve výroku II. konstatoval, že služba nabízená žalobce pod názvem „Vnitrostátní přeprava nadrozměrných zásilek“ podle Všeobecných podmínek účinných od 1. 3. 2013 není poštovní službou.
- [40] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že u obou služeb („DPD CLASSIC“ a „DPD Private“) dochází k přepravě věcí, které jsou ve Všeobecných podmínkách označeny jako zásilky a hmotnostně i vzhledově splňují obligatorní náležitosti poštovní zásilky ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) zákona o poštovních službách. Služby poskytované žalobcem zahrnují všechny činnosti, které charakterizují poštovní službu a jež jsou vymezeny v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách - tj. poštovní podání, třídění, přepravu a dodání. Služby poskytované žalobcem naplňují i další ze znaků poštovní služby, a to poskytování služby prostřednictvím poštovní sítě. Zároveň správní orgán I. stupně zohlednil skutečnost, že žalobce stanovuje cenu za poskytnutou službu v závislosti na hmotnosti zásilky, v případě zásilek do zahraničí i v závislosti na státu určení. Tato charakteristika odpovídá praxi poskytovatelů poštovních služeb. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že služby žalobce nemají povahu služeb zasílatelských nebo komisionářských, jelikož představují vysoce organizovaný systém činnosti za účelem dodání jednotlivých zásilek, kdy ve vztahu k odesílateli jsou služby prezentované jako služby poskytované žalobcem. Žalobce nesjednává přepravu jednotlivě pro každou zásilku, neuzavírá smlouvu o přepravě jednotlivé zásilky, ale využívá síť předem smluvených dopravců, kteří pro něj zajišťují rozvoz zásilek. Cena hrazená zákazníkem je nerozdělená na část pro zasílatele a pro přepravce a neodvíjí se od délky přepravy, ale od hmotnosti zásilky.
- [41] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 4. 2013 rozklad, kterým napadl výrok I. rozhodnutí. V rozkladu uváděl obdobná tvrzení jako v podané žalobě.
- [42] Rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č.j. ČTÚ-50 165/2013-603, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. potvrzeno.
- [43] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že od 1. 1. 2013 již není ponecháno na rozhodnutí podnikatele, v jakém právním režimu bude své služby spočívající v dodávání poštovních zásilek poskytovat, tzn. zda-li v rámci zákona o poštovních službách nebo dle živnostenského zákona. Pokud poskytované služby naplňují definici služeb poštovních podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, nastává povinnost poskytovat

služby na základě poštovní smlouvy za podmínek stanovených zákonem o poštovních službách.

- [44] Dále uvedl, že zákonodárce definoval poštovní službu v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, podobnou definici obsahuje poštovní směrnice, která byla do českého právního řádu implementována právě novelou zákona o poštovních službách. Poštovní služby se od jiných služeb odlišují tím, že obsahují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání poštovní zásilky. Poštovní služba je pak ta, která je poskytována na základě poštovní smlouvy. Žalovaný dále uvedl negativní definici poštovní služby, do které však služby poskytované žalobcem nespádají.
- [45] Žalovaný se dále ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že zásilka přepravovaná žalobcem je poštovní zásilkou ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) zákona o poštovních službách. Každá zásilka přepravovaná žalobcem splňuje podmínku adresnosti a konečné podoby zásilky. Další znaky toho, že zásilky přepravované žalobce naplňují znaky poštovní zásilky, shledal žalovaný ve věcné náplni činnosti a způsobu jejího poskytování. Dále dle žalovaného skutečnost, že žalobce si na přepravu zásilek sjednává jednotlivé přepravce, nic nemění na tom, že svým zákazníkům zaručuje, že zásilka bude dodána konkrétnímu příjemci na konkrétním místě. Služby žalobce tak zahrnují komplexní servis zákazníkovi, a to sice od podání zásilky, třídění, přepravy až po její dodání.
- [46] K námitce žalobce, že své služby neposkytuje prostřednictvím poštovní sítě, žalovaný uvedl, že žalobce třídí zásilky ve svých depech podle místa určení dle poštovních směrovacích čísel a následně zásilky rozesílá, čímž je naplněn další ze znaků poštovní služby, tj. poskytování služby prostřednictvím poštovní sítě.
- [47] Dále žalovaný uvedl, že jednotné poštovné bez ohledu na vzdálenost je historicky spojováno právě s poskytováním poštovních služeb a právě ve spojení s výše uvedenými prvky činnosti a způsobem, jakým jsou služby poskytovány, dotváří paušální ceny zásilek celkový koncept poštovní služby.
- [48] Správní orgán dále uvedl, že je faktem, že služby poskytované žalobcem vykazují charakter zasílatelských smluv a smluv o přepravě věci dle obchodního zákoníku, avšak dílčí znaky takových smluv jsou obsaženy i ve smlouvě poštovní, která je upravena v zákoně o poštovních službách jako speciální smluvní typ k jiným „přepravním“ smlouvám. Typ smlouvy je třeba posuzovat nikoli dle formální stránky, tj. dle označení v záhlaví smlouvy a zákonné úpravy této smlouvy, ale podle obsahu smlouvy, tj. jednotlivých práv a povinností smluvních stran. Obsahem smlouvy, kterou uzavírá žalobce se svými zákazníky, je závazek dodat (poštovní) zásilku z místa podání sjednaným způsobem příjemci na určené místo. Uvedl, že poštovní smlouva je ve své podstatě specifickou zasílatelskou smlouvou a činnost žalobce při spojení smlouvy zasílatelské a smlouvy o přepravě věci představuje v konečném důsledku smlouvu poštovní, jak ji definuje zákon o poštovních službách.
- [49] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
- [50] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho

vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

[51] V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

[52] Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o poštovních službách tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾ a upravuje podmínky pro podnikání v oblasti poštovních služeb, podmínky pro poskytování a provozování poštovních služeb, práva a povinnosti, které při této činnosti vznikají, jakož i zvláštní práva a zvláštní povinnosti těch provozovatelů poštovních služeb, kteří mají povinnost poskytovat a zajišťovat základní služby, a výkon státní správy a regulaci v oblasti poštovních služeb.

[53] Podle ustanovení § 1 odst. 2 téhož zákona je poštovní službou činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.

[54] Podle ustanovení § 4 odst. 1 až 4 téhož zákona je provozovatel povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky. Tímto zpřístupněním nabízí každému uzavření poštovní smlouvy. Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje. Provozovateli nevzniká povinnost uzavřít poštovní smlouvu, jestliže jejím obsahem mají být také odchylky od práv a povinností, které se mají stát obsahem právního vztahu vzniklého z poštovní smlouvy, nebo jejich doplnění. Takovou poštovní smlouvu může provozovatel uzavřít, pokud je na takovou možnost v poštovních podmínkách upozorněno a pokud se těmito odchylkami a doplňky nezmění povaha nabízené poštovní služby. Provozovatel je oprávněn při uzavírání poštovní smlouvy požadovat, aby odesílatel prokázal, že poštovní zásilka a její úprava odpovídají poštovním podmínkám; není však povinen to zjišťovat.

[55] Podle ustanovení § 5 odst. 1, 2 téhož zákona se provozovatel poštovní smlouvou zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. Za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Provozovatel neodpovídá za nesplnění povinností podle poštovní smlouvy z příčin na straně příjemce nebo v důsledku plnění povinnosti uložené provozovateli tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.

[56] Podle ustanovení § 37 odst. 3 písm. d) téhož zákona úřad v pochybnostech rozhoduje, zda se v případě určité služby jedná o poštovní službu, a to na žádost nebo z vlastního podnětu.

[57] Soud nejprve k námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v postupu podle nesprávného zákona uvádí, že podle ustanovení § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách, ve znění od 1. 1. 2013, o rozkladu nebo odvolání proti rozhodnutí úřadu, které v prvním stupni nevydal předseda Rady úřadu, rozhoduje předseda Rady úřadu s výjimkou podle odstavce 2. Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu nebo odvolání proti rozhodnutí úřadu, které v prvním stupni nevydal předseda Rady, rozhoduje předseda Rady.

- [58] V daném případě žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedl, že jej vydává podle ustanovení § 108 odst. 2 a § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ačkoliv řízení o rozkladu upravoval od 1. 1. 2013 v ustanovení § 36a odst. 5 přímo zákon o poštovních službách. Ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a ustanovení § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách obsahují zcela totožnou úpravu řízení o rozkladu nebo odvolání, a proto, byť by bylo s ohledem na to, že řízení bylo vedeno podle zákona o poštovních službách, přesnější a vhodnější odkazovat přímo na ustanovení § 36a odst. 5 tohoto zákona, soud neshledal takovou vadu rozhodnutí za natolik závažnou, aby způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je jasně patrné, že bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu, zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Z toho důvodu soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou a přistoupil tak k věcnému přezkoumání napadeného rozhodnutí.
- [59] K dalším námitkám soud souhrnně uvádí, že ve svých předcházejících rozsudcích vycházel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, potvrzeného Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71. Zároveň soud ve svých rozsudcích reflektoval relevantní judikaturu Soudního dvora EU, a to rozsudek ze dne 16. 11. 2016 ve věci DHL Express (Austria) GmbH, C-2/15, a rozsudek ze dne 31. 5. 2018 ve spojených věcech Confetra a další, C-259/16 a C-260/16, jakož se vypořádal i s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č.j. 1 As 207/2017-61 či v rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 17. 10. 2019, č.j. Konf 14/2019-14.
- [60] Vývoj judikatury pak byl završen rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 14. 9. 2021, č.j. 8 As 70/2018-100, který vyslovil ve vztahu k projednávané tématice následující právní věty:
„I. Zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění účinném do 14. 4. 2020, se vztahoval na všechny poskytovatele poštovních služeb, nikoli jen na poštovní služby poskytované držitelem poštovní licence.
II. Poštovní službou je každá činnost, která odpovídá zákonnému vymezení obsahu poštovní smlouvy, tedy dodání poštovní zásilky nebo peněžní částky z místa podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách).
III. Kontraktační povinnost (§ 4 odst. 2 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách) nebyla definičním znakem poštovní služby; tato povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb.“
- [61] K rozsahu věcné působnosti zákona o poštovních službách, definici poštovní služby a k odlišnostem mezi poštovní službou a zasílatelstvím uvedl, že „poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (§ 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). Nejde však – jak by se mohlo na první dojem zdát – o definici kruhem. Zákon sice odkazuje na poštovní smlouvu, ale zároveň jasně popisuje, k čemu poštovní smlouva slouží a dostatečně objasňuje, co je poštovní služba poskytovaná na základě poštovní smlouvy. Jak říká § 5 odst. 1 věta první zákona o poštovních službách, poštovní smlouvou se provozovatel zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. (...) Provozovatel poštovní služby poskytuje jednu či více z těchto služeb: výběr zásilky (poštovní podání), třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek; ovšem samotná

přeprava poštovních zásilek nepředstavuje poštovní službu, pokud je vykonávána osobou, která k těmto zásilkám současně neprovedla poštovní podání (výběr), třídění nebo dodání (...). Není ani pravda, že by tato definice znemožňovala rozlišit poštovní službu například od zasilatelství. (...) obsahem zasilatelství je pouhé zprostředkování přepravy, nikoli již samotná přeprava nákladů (srov. k tomu též § 2445 občanského zákoníku o smlouvě o zprostředkování). Jak plyne z výše uvedeného výkladu definice poštovní služby, podstatou poštovní služby je zejména převzetí a zpracování zásilky, často spojené s přepravou a doručením poštovní zásilky. Zasilatelství a poštovní služby tak nejsou obsahově shodné.”

[62] K povaze a rozsahu kontraktační povinnosti poskytovatele poštovních služeb pak dodal, že „kontraktační povinnost daná kogentním ustanovením § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách (Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje) zavazuje každého provozovatele poštovních služeb. Nejedná se však a ani jednat nemůže o definiční znak poštovních služeb (...) kontraktační povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb, nikoli předpokladem, aby byla určitá činnost vůbec zákonem regulována (...) K podobnému závěru ostatně došel též první senát, dle něhož „kontraktační povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách nelze považovat za kritérium, které by bylo způsobilé odlišit poštovní služby od služeb jiných.“ Kontraktační povinnost je totiž „až sekundárním důsledkem poskytování poštovní služby, nikoli primárním kritériem, které by umožňovalo odlišit poštovní služby od jiných věcně shodných služeb. Zákon ukládá kontraktační povinnost tomu, kdo je provozovatelem poštovních služeb, tzn. že provozovatel poštovních služeb je povinen dodržet požadavky stanovené v § 4 zákona o poštovních službách. Pokud je nedodrží (i třeba proto, že se mylně domnívá, že takovou povinností není vázán), porušuje své zákonem stanovené povinnosti, ale neznamená to, že není provozovatelem poštovních služeb. Jinými slovy, § 4 zákona o poštovních službách stanoví povinnost, která je charakteristická pro poštovní služby, ale není vodítkem pro rozlišení, kdo je provozovatelem poštovních služeb a kdo nikoliv“ (1 As 207/2017, IN TIME SPEDICE, bod 56).“ Výklad, podle něž se povinnosti stanovené zákonem o poštovních službách (včetně kontrakční povinnosti) vztahují pouze na určené poskytovatele, přitom podle rozšířeného senátu „vytváří i řadu dalších problémů. Například v důsledku výkladu druhého senátu by na podnikatele, kteří poskytují poštovní služby, vůbec nedopadala ustanovení o poštovním tajemství (§ 16 zákona o poštovních službách), o otevření poštovní zásilky (§ 8 zákona o poštovních službách) apod.“

[63] Soud se proto vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č.j. 9 As 347/2019-61, zabýval posouzením žalobcem poskytovaných služeb z materiálního hlediska, zda jejich obsah naplňuje kritéria vytyčená rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pro poštovní službu, tj. zda žalobce zásilky (poštovní podání) vybírá, třídí, přepravuje či dodává.

[64] Z odpovědi žalobce na výzvu soudu dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že činnost žalobce při poskytování uvedených služeb (produktů) naplňuje obsah a definici poštovní služby tak, jak ji v návaznosti na zákon o poštovních službách vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Žalobce uvedl, že službu si zákazníci objednají u žalobce s tím, že žalobce buď zajistí převzetí zásilky smluvním partnerem/kurýrem nebo umožní podání zásilky na depu žalobce (tzn. žalobce zásilky vybírá); dále že jsou zásilky svezeny na depo žalobce, kde dochází k jejich třídění (tzn. žalobce zásilky třídí); dále je předává k přepravě a dodání příjemcům svým smluvním partnerům (tzn. žalobce zásilky přepravuje a

dodává). Zároveň z žalobcem uvedeného popisu služeb vyplývá, že jeho činnost nespočívá výhradně v samotné přepravě poštovních zásilek, či zajištění smluvních partnerů pro tuto činnost.

- [65] Lze tak dospět k závěru, že žalobce je v případě předmětných služeb poskytovatelem poštovní služby, a to bez ohledu na to, že v žalobě uváděl, že svou činnost provozuje na základě zasílatelských smluv dle obchodního zákoníku, nyní zákoníku občanského. Ostatně ke vztahu mezi poštovní službou a institutem zasílatelství se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku dostatečně zabýval, a proto soud na jeho argumentaci plně odkazuje.
- [66] K dalším žalobním bodům soud uvádí, že je ve světle odkazované judikatury nemohl shledat důvodnými. Považuje tedy jen za vhodné doplnit, že klíčovým momentem pro uzavírání smlouvy není to, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a jako poskytovatel poštovní služby (tj. zda projevuje vůli poskytnout poštovní služby každému, ve formě předpokládané zákonem a tato služba je přijata kýmkoliv z neurčitého a nespecifikovaného počtu osob). Rovněž námitka žalobce ohledně jeho kontraktní povinnosti nemohla být shledána důvodnou, neboť kontraktní povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb; nejedná se však o definiční znak poštovních služeb. Stejně tak není definičním znak takové služby ani to, zda je poskytována v poštovní síti či zda poskytovatel takové služby má nastavenou náležitou organizační strukturu pro poskytování poštovní služby.
- [67] Z uvedených důvodů proto soud neshledal žalobou důvodnou, a proto ji podle ustanovení § ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [68] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu